

voorbeeld de handeling, die vanouds plaatsvond in het Londen van 1888, naar 2012 en naar San Francisco. Verder overtrad ze de regels door zichzelf een slaaf toe te kennen met de naam Kabel, een niet al te intelligente maar wel gehoorzame, trouwe bultenaar die haar bevelen moest uitvoeren, al waren ze nog zo absurd. Het was niet aan haar grootvaders aandacht ontsnapt dat de naam van de slaaf een anagram was van Blake. Met zijn 64 jaar was Blake Jackson de leeftijd van de kinderspelletjes voorbij, maar hij deed mee aan ripper om met zijn kleindochter iets meer te delen dan griezelfilms, schaakpartijen en debatten over logische vraagstukken waarmee ze elkaar over en weer uitdaagden en die hij af en toe won, na raadpleging van twee van zijn vrienden, beiden docent aan de University of California in Berkeley, in respectievelijk filosofie en wiskunde.

roemde astrologe Celeste Roko een bloedbad in de stad had voorspeld, had Amanda Martín besloten gebruik te maken van deze unieke gelegenheid om het waarheidsgehalte van de kunst van het toekomst voorspellen te onderzoeken. Hiervoor wist ze de medewerking te krijgen van de deelnemers aan het ripperspel en van haar beste vriend, Blake Jackson, die toevallig ook haar grootvader was – zonder te vermoeden dat hun spel gewelddadig zou uitpakken en dat haar moeder, Indiana Jackson, een van de slachtoffers zou worden.

De ripperspelers vormden een select groepje zonderlingen die, verdeeld over de wereld, via internet communiceerden om de geheimzinnige Jack the Ripper te vangen en te vernietigen, waarbij ze de hindernissen en de vijanden op hun weg moesten overwinnen en verslaan. Als gamemaster was het Amanda's taak om elk avontuur te monitoren, waarbij ze rekening moest houden met de vaardigheden en de beperkingen van de avatars die door ieder van de spelers als alter ego waren gecreëerd.

Een jongen in Nieuw-Zeeland, die door een ongeluk verlamd was geraakt aan beide benen en veroordeeld was tot een rolstoel, maar een geest had die vrij was om door gefantaseerde werelden te zwerven en zowel in het verleden als in de toekomst te leven, had de rol van Esmeralda aangenomen, een geslepen, nieuwsgierige zigeunerin. Een eenzame, verlegen jongeman uit New Jersey, die bij zijn moeder woonde en de afgelopen twee jaar zijn kamer alleen uit was gekomen om naar de wc te gaan, was sir Edmond Paddington, een gepensioneerde Britse kolonel, een zelfingenomen macho, maar uiterst nuttig voor het spel vanwege zijn expertise op het gebied van wapens en militaire strategieën. In Montreal had een negentienjarig meisje, wier korte leven zich grotendeels had afgespeeld in klinieken voor de behandeling van eetstoornissen, de avatar Abatha bedacht, een helderziende die gedachten kon lezen, herinneringen kon oproepen en met geesten kon communiceren. Een Afro-Amerikaanse wees van dertien jaar met een IQ van 156 en een beurs voor een school voor hoogbegeefden in Reno had gekozen voor de rol van Sherlock Holmes, omdat deduceren en concluderen hem moeiteloos afging.

Amanda had geen eigen avatar. Het was haar taak om leiding te geven en ervoor te zorgen dat iedereen zich aan de regels hield, maar in het geval van het aangekondigde bloedbad nam ze de vrijheid om kleine veranderingen in het spel aan te brengen. Ze verplaatste bij-

parkeerplaats was niet verlicht, maar ze waren er zeker van dat ze in het schijnsel van de maan zijn uniform hadden herkend, hoewel ze het niet eens konden worden over de kleur of het merk van de auto waarin hij was vertrokken. Ze konden ook niet vertellen of er nog iemand in de auto had gezeten, maar de politie concludeerde dat het voertuig niet aan het slachtoffer kon toebehoren omdat diens parelgrijze terreinwagen op een paar meter van de bestelbus van de muzikanten geparkeerd had gestaan. De deskundigen speelden met de theorie dat Staton was ingestapt bij iemand die op hem had gewacht en vervolgens naar de school was teruggekeerd om zijn eigen auto op te halen.

Tijdens een tweede persconferentie verklaarde de hoofdinspecteur Moordzaken dat de bewaker tot zes uur 's morgens dienst had en dat het niet bekend was waarom hij die nacht de school had verlaten en daarna weer terug was gekomen naar het gebouw, waar de dood op hem wachtte. Zijn dochter Amanda, die de persconferentie op de televisie volgde, belde hem op om hem te corrigeren: het was niet de dood maar de moordenaar die op Ed Staton had gewacht.

Deze eerste moord zette de ripperspelers aan tot iets wat zich zou ontwikkelen tot een gevaarlijke obsessie. De vijf jongeren hielden zich bezig met dezelfde vragen als de politie: waar was de bewaker geweest in de korte tijd die was verstreken tussen het moment dat hij door de muzikanten was gezien en het tijdstip waarop hij – naar men aannam – was gestorven? Hoe was hij teruggekomen? Waarom had de bewaker zich niet verdedigd voordat er een kogel door zijn voorhoofd werd gejaagd? Wat had die honkbalknuppel in die intieme opening te betekenen?

Misschien verdiende Ed Staton zijn einde wel, maar de moraal interesseerde de jongeren niet; ze beperkten zich strikt tot de feiten. Tot dan toe hadden ze zich in hun rollenspel beziggehouden met fictieve negentiende-eeuwse misdaden, in een Londen dat altijd gehuld was in dikke mist, waar de personages het moesten opnemen tegen met hakbijlen en pikhouwelen gewapende schurken of andere klasieke verstoorders van de stadsvrede. Hun spel kreeg echter een meer realistisch tintje toen de deelnemers akkoord gingen met het voorstel van Amanda Martín om te gaan onderzoeken wat zich afspeelde in het, eveneens in mist gehulde, San Francisco van nu. Toen de be-

om die tijdens de pauze te ruilen voor een seksstrip, en een meisje het lijk met haar mobieltje filmde. De gymleraar, die elke keer dat hij uitademde op het fluitje blies, begaf zich met sprongetjes naar de samengedromde leerlingen en kreeg haast een zenuwaanval toen hij het tafereel aanschouwde, dat er niet uitzag alsof het een grap was. Op het kabaal van de leerlingen snelden meer docenten toe, die de kinderen schreeuwend en duwend de gymzaal uit werkten, de gymleraar meesleepten, de honkbalknuppel verwijderden en het lijk op de grond neerlegden, waarbij ze concludeerden dat er sprake was van een bebloed gat in het midden van het voorhoofd. Ze bedekten het lichaam met een paar shirts en deden de deur dicht in afwachting van de politie, die in nog geen negentien minuten ter plekke was, maar inmiddels was de plaats delict zo vervuild dat het onmogelijk was om met zekerheid te bepalen wat er in godsnaam was gebeurd.

Kort daarop, tijdens zijn eerste persconferentie, verklaarde hoofdinspecteur Bob Martín dat de identiteit van het slachtoffer was vastgesteld. Het betrof Ed Staton, 49 jaar, beveiligingsbeambte van de school. ‘En die honkbalknuppel?’ schreeuwde een nieuwsgierige journalist, waarop de hoofdinspecteur, die het buitengewoon ergerlijk vond dat dit voor Ed Staton vernederende en voor het onderwijsinstituut compromitterende detail was uitgelekt, antwoordde dat de autopsie dit zou uitwijzen. ‘Is er een verdachte? Was de bewaker homoseksueel?’ Bob Martín negeerde het bombardement aan vragen en beëindigde de persconferentie met de verzekering dat de afdeling Moordzaken de pers op de hoogte zou stellen zodra het onderzoek, dat onmiddellijk was begonnen en door hem persoonlijk werd geleid, daar enige aanleiding toe zou geven.

De avond van de dag daarvoor was een aantal leerlingen van de hoogste klas in de gymzaal geweest om een griezelmusical voor Halloween te repeteren, iets over zombies en rock-’n-roll, maar die hoorden pas de volgende dag wat er was gebeurd. Op het tijdstip dat de misdaad volgens de berekeningen van de politie was begaan – rond middernacht – bevond zich niemand meer in het gebouw, er waren alleen drie leden van de rockband op de parkeerplaats hun instrumenten in een bestelbus aan het laden. Zij waren de laatsten die Ed Staton levend hadden gezien; ze verklaarden dat de bewaker naar hen had gezwaaid en rond halfeen in een klein autootje was weggereden. Ze hadden zich op enige afstand van Staton bevonden en de

‘Mijn moeder leeft nog, maar hij gaat haar op Goede Vrijdag om middernacht vermoorden,’ waarschuwde Amanda Martín de hoofdinspecteur, en deze twijfelde daar niet aan. Het meisje had immers al eerder bewezen meer te weten dan hij en al zijn collega’s van de afdeling Moordzaken bij elkaar. De vrouw werd ergens op de achttienduizend vierkante kilometer van de Baai van San Francisco gevangen gehouden, ze hadden nog maar enkele uren om haar levend te vinden en hij had geen idee waar hij moest beginnen met zoeken.

Ze hadden de eerste moord ‘de moord van de misplaatste honkbalknuppel’ genoemd, om het slachtoffer niet te vernederen met een meer expliciete omschrijving. Het ging om vijf jongeren en een heer van zekere leeftijd, die via hun computers bijeenkwamen om deel te nemen aan *ripper*, een rollenspel.

De ochtend van 13 oktober 2011, om kwart over acht, draafden de leerlingen van de vierde klas van de openbare lagere school Golden Hills in San Francisco het gymlokaal binnen, op de maat van de fluitsignalen van de gymnastiekleraar, die hen in de deuropening stond aan te moedigen. De ruime, moderne, goed uitgeruste gymzaal, gebouwd dankzij de generositeit van een oud-leerling die een fortuin had vergaard in de tijd voordat de vastgoedzeepbel uiteenspatte, werd ook gebruikt voor afstudeerplechtigheden en muziek- en toneelvoorstellingen. De kinderen moesten twee complete rondjes om het basketbalveld rennen als warming-up, maar halverwege stakte de rij bij de onverwachte aanblik van een man die met zijn broek op zijn enkels over een gymnastiekpaard gebogen lag, zijn kont in de hoogte en het handvat van een honkbalknuppel in zijn anus. De leerlingen troepten verbaasd om het lichaam, tot een kind van negen, dapperder dan de rest, zich bukte om met zijn wijsvinger over een donkere vlek op de grond te gaan en vervolgens concludeerde dat het, als het geen chocola was, opgedroogd bloed moest zijn, terwijl een ander jongetje een patroonhuls opraapte en in zijn zak stak